

m mosty

Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
ročník 4 | číslo 1 | březen 2020

Liturgika je spíše „popelkou“ | **6**
rozhovor

Stavba chrámu Václava Žďárského | **8**
osobnost diecéze

Setkání s výhledem na Krkonoše | **11**
z diecéze

Obsah

- anketa
- 3** JAK VNÍMÁTE CČSH,
JEJÍ SPECIFIKA A ÚLOHU
VE SPOLEČNOSTI?
- rozhovor
- 6** LITURGIKA JE V SOUČASNÉ
DOBĚ SPÍŠE POPELKOU
- osobnost diecéze
- 8** MALÁ VZPOMÍNKA
NA BRATRA VÁCLAVA
- 8** STAVBA CHRÁMU
VÁCLAVA ŽDÁRSKÉHO
- vydáváme
- 10** KNIŽNÍ NOVINKY
- z diecéze
- 11** POZVÁNÍ NA KRÁTKÉ
SETKÁNÍ S VÝHLEDEM
NA KRKONOŠE
- 12** CHVÍLE
VZPOMÍNÁNÍ
- 13** POUŤ DO ŠKODĚJOVA
2020
- 13** APARTMÁNY
POD SJEZDOVKOU
- 14** STALO SE...
- 15** NĚKTERÁ SETKÁNÍ
V DIECÉZI

Slovo úvodem

MOJI MILÍ.

Jistě jsme si už přivykli dvěma dvacítkám v letopočtu. Rok 2020 se píše hezky, typografický záznam dvou shodných čísel i zajímavě vypadá. Ale víc než řeč čísel se nabízí zamyšlení a otázka, co nám vlastně nový rok přináší? Rozhodně je na místě, abychom se také i my ohlíželi v čase zpět a pro dvacátý rok by v naší církvi mělo být příznačné spojení se stým výročí zrodu našeho společenství. Rok 1920 je nám velmi vzdálen, stejně jako podněty a touhy tehdejších lidí, kteří 8. ledna zakládali novou církev. Nepřesné je také i naše hodnocení uplynulých sta let v Církvi československé husitské. Nedokážeme přesně ohodnotit, sečíst a přeměřit všechny výšiny a hlubiny let našeho společenství. Smíme zato ale věřit, že i pro čas budoucí můžeme být dobrým kořením pro společnost, sloužit Bohu, pomáhat lidem prostřednictvím našeho obdarování, k němuž jsme byli povoláni.

V našem čtvrtletníku Mosty jsme proto oslovili několik osobností z řad církve i mimo ni otázkou: **Jak vnímáte CČSH, její specifika a úlohu ve společnosti?** Jsme přesvědčeni, že si takové otázky musíme stále pokládat my všichni, a to nejen proto, že jsme církví „mladou“, ale protože svět kolem nás se vyvíjí a mění velmi rychle. Je zapotřebí, abychom hledali odpovědi do všech proměn společnosti, nacházeli ukotvení v našem Pánu. On zůstává stále stejný, ale my bychom neměli být spokojeni sami se sebou a bezustání bychom měli hledat cestu své služby, dokud se naše pouť nezavrší.

V naději na naplnění cesty služby jsme se letos loučili už se třemi duchovními naší diecéze, 2. ledna to byla sestra Alena Nepilá, 31. ledna bratr Václav Žďárský a 17. února bratr Bohumil Klásek. Rádi na ně vzpomínáme i v našich Mostech.

Předkládáme před Vás také i celou řadu pozvánek a podnětů. Zvláště jste už nyní zváni na Diecézní den – pouť do Škodějova, kde budeme moci společně prožít chvíle spjaté s kulatým výročí naší církve. Přeji Vám všem dobré čtení a především dobře zaplněný rok 2020 – kež Vás Pán provází a posiluje ve svém požehnání.

VÁŠ BISKUP PAVEL

Otče, netušíme, co všechno nám prožívaný rok přinese, ale prosíme, podepírej nás i nadále, ať se neztrácíme na cestě životem a vždy dobře rozlišíme, jak a čím můžeme prospět lidem i Tvému království. Amen

100 let služby Bohu
pomoci člověku
Církev československá husitská

Fotografie na obálce:
Lada Kocourková – Roprachtice,
kraj Karla Farského.

Jak vnímáte CČSH, její specifika a úlohu ve společnosti?

LADISLAV HERYÁN (1960), římskokatolický kněz, salesián. Vystudoval Střední průmyslovou školu stavební a stavební fakultu VUT v Brně. Od 17 let se účastnil teologického studia a v roce 1981 se tajně stal salesiánem. Po základní vojenské službě pracoval v brněnské panelárně a pokračoval ve studiu teologie. V roce 1987 emigroval do Říma, kde dokončil postgraduální studium na Papežském biblickém institutu s cílem poté vstoupit do misíí v Africe. Po revoluci byl však řádem požádán, aby se vrátil do Československa. Nyní přednáší na Vyšší odborné škole Jabok, Institutu ekumenických studií. Bývá označován za pastora undergroundu, kázal při pohřbu Ivana Martina Jirouse (2011), vedl též rozloučení s Filipem Topolem (2013). Je autorem úspěšných titulů *Exotem na této zemi*, *Stopařem na této zemi* aj.

I když mám mezi duchovními CČSH mezi nekatolickými církvemi bezkonkurenčně nejvíce přátel, vlastně mám pocit, že CČSH moc do hloubky neznám. Je to i proto, že jsem díky svým úzkým vztahům nikdy neměl potřebu po tom do hloubky pátrat, protože samotné vztahy mne dostatečně naplňují. Moji kolegové faráři a farářky mi totiž vždy přijdou velmi blízcí. Spojuje nás láska ke Kristu a jeho evangelium. Fascinuje mne jejich civilnost a zároveň hluboká zbožnost, a také určitá chudoba, skromnost, jejichž praktickým protipólem je velkorysost. Vždy mne velmi překvapilo, jak je

společenství farářů kultivováno přítomností žen farářek, a jak v něm tedy panuje zcela jiná energie, než v presbyteriu katolickém. Je v něm spousta opravdových osobností, které mne katolického kněze velmi inspiroují. Chápu, že CČSH musí jako mladá církev stále hledat a upevňovat svoji identitu, což ji nutí žít velice blízko evangelium. Je to vidět, a proto vám přeji, abyste se v tom drželi a Bůh vám žehnal. Jste velikým obohacením úžasné mozaiky křesťanských církví u nás.

IVANA NOBLE (1966), duchovní CČSH, profesorka ekumenické teologie na Evangelické teologické fakultě UK. Vystudovala Husitskou teologickou fakultu a Heythrop College londýnské univerzity. V letech 1994–2000 působila jako ředitelka Institutu ekumenických studií v Praze, který spoluzakládala. Noble je autorkou řady publikací a článků o ekumenické teologii, východní a západní spiritualitě, hermeneutice, fundamentalismu a totalitním myšlení, které jsou většinou publikovány v angličtině.

CČSH za poslední dvě desetiletí ušla d o c e l a velký kus cesty. Přestali být tolik slyšet bojovní zastánci představ o správné identitě, a více se vrátily otázky, co to znamená, že jsme církví – ne jedinečnou, lepší než ostatní, ne vydělenou – ale že jsme také tím lidem Božího zavolání, které je slyšet přes věky, jedním lidem obecným, apoštolským a sva-

tým. Jestli je něco církevní identitou, pak tohle. Specifické formy života každé církve přicházejí formou odpovědi na konkrétní situace, které žijeme ve vztahu k celému dědictví církve. Nemají ideologický ráz, nepřicházejí formou spekulace: kým bychom tak mohli být a jak? Když se to podaří, tak mám na lidech v CČSH ráda jejich pokoru. Vědí, že krátké dějiny naší samostatné existence nás poučily, že tam, kde jsme se naparovali pýchou a vyráběli jsme velkolepé programy třeba pro národ, připravovali jsme si vlastní pád. Naučili jsme se v nich, jak moc potřebujeme ostatní. Jsme totiž uhnětení z toho, co je společné. Katolický modernismus nás váže ke katolicismu – a kéž by v nás probudil touhu po tom, abychom hlouběji pili z jeho liturgické, duchovní i teologické tradice, a uměli jim rozumět a dělit se o ně současnou řečí – „mateřštinou“. Odbočení na křižovatce směrem k pravoslavi také nemusíme chápat jako omyl. Krize je zároveň příležitost. Hledání příležitostí, jak se přiblížit – a jak být znovu přijati do svátostných struktur, z nichž se rodí ordinovaná služba a v ní i další svátosti, dodnes v CČSH nezmizelo, jako nezmizela touha po spiritualitě, která je zde žita. Jistě, je třeba, aby se toto hledání nezaměřovalo za snahu ozdobit se klerikalismem nebo dát prostor strachu z žen. První generace našich bohoslovců studovala na evangelické fakultě, přejala za své protestantský biblicismus a dialektickou teologii, a těšila se protestantskému důrazu na svobodu bádání. Tady někde, z obdivu k novému, se zrodila nehistorická představa, že jsme reformovanou církví, která se pak obtiskla i do našeho zařazení v rámci Světové rady církví; ale z té dobré strany, směli jsme

se učit kultuře myšlení a slova, která byla delší a hlubší než ta naše. Pokora není totéž jako snaha stát se někým jiným. Naopak, znamená přijmout sebe sama i druhé. V tomto svobodném a pokorném vztahu se rodí obroda církevnosti, která není cítit zatuchlinou. To je úloha CČSH: být domovem, který vede k Bohu a nese v sobě zkušenost takového vztahu – a s ním – pečeť tradice. S naší úlohou ve společnosti to je podobné. Život není na cestě programových prohlášení, ale konkrétních vztahů, zájmu o druhé, o naše společné problémy, možnosti, radosti. Hezké bylo vidět, kolik far se stalo centry Občanského fóra během Sametové revoluce, nebo centry pomoci při povodních. Nedělaly to kvůli sebeprezentaci, ale prostě proto, že to bylo třeba. To stačí.

MARTIN JINDRA (1973), archivář Ústředního archivu a muzea Církve československé husitské. Od roku 2009 působí na Ústavu pro studium totalitních režimů, jeho odborné zaměření jsou dějiny Církve československé husitské, perzekuce a odboj křesťanů v době nacismu a komunismu, orálně-historická dokumentace, prioritní témata: perzekuce a odbojová činnost věřících, protikomunistický odboj. Martin Jindra je autorem řady publikací, článků v periodikách a sbornících. Realizoval a byl spoluautorem mnoha výstav např. *Sviťte jako hvězdy. Osobnosti Církve československé (husitské) v období dvou totalit 20. století (2014)*, *Atentát na Heydricha. Sedmdesát příběhů Paměti národa (2012)*, *Církev československá (husitská) v protinacistickém odboji (2013)* aj.

Církev je místem nových začátků. Když si člověk v Hníkově studii „Za lepší církví“ pročítá odpovědi stovek lidí, kteří přestoupili do CČSH, uvědomí si dobový význam jejího vzniku v neklidných poválečných letech.

Do CČSH se během jediného roku přihlásilo přes půl milionu věřících, kteří by jinak přišli o duchovní domov. Vážím si zakladatelské generace farářů, kteří s „peřinou na zádech“ odešli do hmotné nejistoty, aby mohli lidem přiblížovat v jejich rodném jazyce Boží slovo. Můj děda sloužil v CČSH celých 69 let. Kdykoli jsem byl s ním, vyzařovala z něj radost a pokoj. Žil radostné náboženství. I dnes mám možnost potkávat v církvi tuláky, kteří hledají a probouzí v lidech dobré a denně bojují o Boží blízkost. A to je pro mě znamením, že nás tady Hospodin pořád potřebuje. Takže není třeba se obávat a lamentovat nad počty věřících. Stačí se v tichu dávat, abychom nepřeslechli Boží hlas.

JIŘÍ BENEŠ (1961), český teolog, biblista-starozákonník a vysokoškolský pedagog. Studoval na tehdejší Komenského evangelické bohoslovecké fakultě a ETF UK v Praze. V současnosti je vedoucím katedry biblistiky a judaistiky na Husitské teologické fakultě UK. Publikoval mnoho monografií a článků v různých periodikách, v Českém rozhlase popularizuje Starý zákon.

Mezi specifika CČSH patří několik významných skutečností.

I. teologicky: propojování staroslovanské (cyrilometodějské), husitské, pravoslavné a římskokatolické modernistické tradice. To v CČSH souvisí se zájmem na mezidenominační spolupráci

křesťanských církví ve střední Evropě. A ústí to jak do aktivní práce v mezinárodním ekumenickém hnutí, tak do zpřítomnění či spíše do revitalizace důrazů husitského hnutí. Lze se domnívat, že je to podobný proces, jaký v římskokatolické církvi vyústil do II. vatikánského koncilu;

II. prakticky: a) snaha o kultivaci české společnosti popularizací biblického poselství, interpretací křesťanské tradice a promyšlenou bohoslužebnou liturgií se silným spirituálním nábojem (je velmi vstřícná k účastníkům bohoslužby);

b) vytvoření prostoru ženám, což rezonuje s křesťanskou podobou feministického hnutí;

c) tvůrčí vztah k umění (Fr. Bílek, J. Pícha, M. Matouš, Z. Svoboda, J. Wienerová), čehož výrazem je unikátní architektonické dědictví v podobě husitských kostelů;

d) didaktická a vědecká práce spojená s Husovou československou bohosloveckou fakultou, resp. Husitskou teologickou fakultou UK a jejími pedagogy (prof. Kovář, prof. Trtík, prof. Hník, prof. Rutrle, prof. Kaňák, prof. Mánek, prof. Kubáč, prof. Sázava, prof. Kučera).

Za nejvíce přínosné pro českou společnost ovšem považují silné sociální cítění CČSH. Z hlediska celospolečenského dosáhla tato tendence vrcholu za patriarchátu dr. M. Nováka, kdy se CČSH stala součástí Křesťanské mírové konference a přihlásila se k budování socialismu. Jakkoli tato podoba identity církve může dnes vyvolávat kontroverze, je škoda, že tento teologicky velmi inspirativní počín a pozoruhodný dopad domýšlení křesťanského poselství (nepovažují to za kolaboraci s komunistickou ideologií) umlkl s přechodem společnosti k dravému kapitalismu v devadesátých letech XX. století a dosud není teologicky reflektován. Díky postupné demontáži sociálního státu v České republice tak není sociální péče dnes dostatečně institučně chráněna, neboť je postavena na poměrně vratkých nohách občanských společností

trvale ohrožených rozpočtovým deficitem. Stálo by také za to prozkoumat styčné plochy této socialistické tendence s latinskoamerickou podobou teologie osvobození.

JIRÍ LUKEŠ (1967), působí na katedře biblistiky a judaistiky na Husitské teologické fakultě UK, kde se věnuje oblasti Nového zákona. Podílí na projektech Centra biblických studií Akademie věd České republiky a Univerzity Karlovy v Praze. Absolvoval Evangelickou teologickou fakultu UK a postgraduální doktorské studium u prof. Petra Pokorného zaměřil právě na rétorickou analýzu, které se tak věnuje jako jeden z mála českých badatelů. Ve svém pedagogickém a badatelském působení se zabývá hermeneutikou novozákonních a raně křesťanských textů, zejména apokryfních skutků apoštolských a jejich komparací s antickým románem.

Církev československá husitská je církev mladá, neboť je tu teprve sto let. Na rozmanité diskuse o věrouce, identitě i liturgických projevech, které je nutné adaptovat pro současnou situaci, má tedy nárok. Jen jde o to, aby diskuse byly náležitě kvalifikované a našel se konsensus, který bude všeobecně přijatelný a umožní zachovat „jednotu“ církve. Velkou předností je, že se jedná o církev, která umí být „nízkoprahová“ a tolerantní. Nezaměřuje se výhradně na střední a vyšší vrstvu společnosti, jež solidně vydělává, ale otevírá své sbory pro každého, kdo má potřebu slyšet evangelium, ať přijde rovnou z ulice či pravidelně dochází jako jeden z nenápadných řadových členů. Mnozí duchovní ČČSH jsou silné a zajímavé osobnosti, které vynikají

skromností, nemají na prvním místě vlastní popularitu, ale jde jim o věc samotnou. Nejsou nutně hvězdami sociálních sítí, ale když si je člověk najde, nezklamou, jsou to vstřícní, lidští a vzdělaní profesionálové, s nimiž je kontakt obohacující. Dalším bonusem této církve je architektonická hodnota řady jejích kostelů či modliteben, jež je spjata s gotikou (sv. Václav, Zderaz), barokem (sv. Mikuláš, Staroměstské náměstí), synagogami (např. Lipník nad Bečvou, Přelouč), renovovaným prvorepublikovým divadlem (Praha Vršovice) nebo jmény významných architektů (Josef Gočár – Hradec Králové). V neposlední řadě je nutné docenit akademickou svobodu, kterou poskytuje HTF UK, kde je možné při exegetické práci uplatňovat kvantum soudobých poznatků z hermeneutiky a je možné kriticky analyzovat biblické texty pomocí metod, jež zahrnují vyhodnocení soudobého stavu bádání a diachronních aspektů, včetně přístupů, jež se nově rodí díky interdisciplinarity.

Úlohou ČČSH ve společnosti je dle mého názoru (kromě řádného hlásání evangelia a pěstování adekvátní spirituality) vytvářet prostor pro kritickou teologickou diskusi přesahující hranice (této) církve, jež se týká sociálního dialogu, ožehavých společenských témat, člověka a jeho vnímání společností nebo obnovy etických hodnot. Sbory by pak mohly být místem, kde jedinec nachází ty, kteří sdílejí společnou naději na možnost překonání smrti a jsou ochotni se angažovat ve věci svých bližních.

MARTINA VIKTORIE KOPECKÁ (1986), duchovní ČČSH v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí, psychoterapeutka a krizová interventka. Od roku 2014 zastupuje Církev československou husitskou ve Světové radě církví (World Council of Churches) a předsedá jednomu z jejích poradních orgánů (ECHOS). Za její ekume-

nickou činnost ji papež František vyznamenal medailí a jako jediná vysvěcená žena přijala jeho pozvání zúčastnit se biskupské synody ve Vatikánu.

Církev československou husitskou znám až od roku 2011, kdy

jsem přijala křest a vstoupila jsem do ní jako členka. Ale už před tím, když jsem studovala Husitskou teologickou fakultu a studovala jsem dějiny naší církve, vždycky mě fascinovala ta odvaha na začátku – via facti – cesta činu. Rozhodnutí založit církev, která bude reflektovat české realie a bude odrážet to, co český člověk potřebuje. Zároveň se mi také líbila ta smělost vytvářet moderní duchovní prostředí. Někdy si tak říkám, že bychom neměli „odvahu“ ztrácet, že bychom stále měli mít na zřeteli a měli bychom vytvářet církev, která je skutečně moderní. Možná trochu zapomínáme, že bychom měli věnovat větší úsilí tomu, abychom byli pořád tak energičtí, jako byli ti naši otcové zakladatelé.

Na druhou stranu jako farář vnímám, že i mladí lidé mají o církev zájem, že se chtějí nechat křtít, touží přijmout svátost biřmování... A to je pro mě znak naděje, že církev má skutečně co oslavovat.

Ti, kdo žijí jen z vlastních sil,
nemohou se líbit Bohu.

Vy však nejste živi
ze své síly, ale z moci
Ducha, jestliže ve vás Boží
Duch přebývá.

Kdo nemá Ducha Kristova,
ten není jeho.

Římanům 8,8-9

LITURGIKA JE V SOUČASNÉ DOBĚ SPÍŠE POPELKOU

Teologické bádání a poznání, o které na HTF společně usilujeme, je především službou naší církvi, jejímu duchovnímu životu i poslání ve světě. Rozhovor s Mgr. Pavlem Kolářem, Th.D., M.T.S., vznikl krátce po oslavě 100. výročí zrodu našeho církevního společenství. Přestože jsme se k tomuto tématu v našem povídání nakonec pořádně nedostali (alespoň co do obsahu samotných otázek a odpovědí), zpětně mi došlo, že v jistém ohledu se celý rozhovor stal nejen vítaným příspěvkem k letošnímu jubileu, ale především jeho spontánní oslavou. Jakmile se totiž začtete do řádků našeho povídání s Pavlem, hned z nich ucítíte naplnění jednoho z hlavních požadavků reformistů zakladatelů našeho společenství – propojení světů kvalitního teologického vzdělávání a obětavé praktické služby církve. Hodnotu, která patří k těm ústředním v naší tradici a která je i díky Pavlovi a lidem jemu podobným opět živější. Bohu díky za to!

Pavle, určitě Tě mnozí čtenáři Mostů znají. Přesto si Tě však nejprve dovolím poprosit, jestli by ses krátce představil.

Jsem nyní otcem Veroniky (6) a Magdaleny (3) a letos i deset let manželem Lenky. Mojí nejbližší duchovní rodinou jsou už mnohá léta bratři a sestry z Husova sboru v Nuslích, jehož duchovní správu jsem převzal po Martinu Chadimovi a Jiřím Svobodovi. Oběma za mnohé vděčím a nejsem si jistý, že se mi ve službě daří táž obětavost i podnikavost, kterou jsem viděl u nich. Snažím se také věnovat učitelské a odborné práci. Vyučuji na naší teologické fakultě, již dlouho spolupracuji s Pavlem Hradilkem na Institutu ekumenických studií při ETF UK a také několik let působím externě při Husově institutu teologických studií, na kterém jsem převzal liturgiku po úmrtí prof. Salajky.

Kromě toho, že jsi farářem velké náboženské obce v Praze-Nuslích, učíš také na Husitské teologické fakultě. O spolupráci církve a fakulty se mluví někdy kladně, jindy kriticky. Vnímáš Ty osobně život církve a fakulty jako „společný život“ nebo „život vedle sebe“?

Myslím, že se v posledních letech

daří propojovat oba „světy“, a to nejenom přípravou těch, kteří mají zájem o službu v církvi. Vinohradský Husův sbor díky iniciativě Filipa Sedláka obnovil tradici akademických extenzí, kterou založil prof. František Kovář. Kolegové doc. Jiří Beneš, doc. Jiří Vogel a dr. Jiří Lukeš pravidelně přednášejí a besedují v našich sborech nebo v různých církevních programech pro další vzdělávání duchovních i laiků. Nyní již pravidelně pořádáme společné konference, jejichž organizaci zajišťuje zejména ses. Veronika Matějková.

Osobně si přeji, aby se tato spolupráce prohlubovala, jak s náboženskými obcemi, tak s diecézemi i jednotlivými odbory církevního ústředí. Teologické bádání a poznání, o které na HTF společně usilujeme, je především službou naší církvi, jejímu duchovnímu životu i poslání ve světě.

Pro mě se situace nyní trochu změnila. Od 1. ledna letošního roku mě sestra děkanka Kamila Veverková pověřila vedením katedry praktické teologie. Rád bych katedru utvářel nejen jako akademické pracoviště, ale také jako společenství, do kterého jsou zahrnuti všichni bratři a sestry v církvi, laici i duchovní, kteří chtějí svoji křesťanskou službu ve světě promýšlet a hledat pro

ni nové cesty v současné společnosti. Oslovím bratra patriarchu a biskupy s prosbou o setkání v rámci některé z biskupských rad, abych s nimi prohodil možnosti hlubší vzájemné spolupráce mezi naší katedrou a církvi. Rádi bychom založili tradici pravidelných kateder, které bychom věnovali tématům, na jejichž výběru a konkrétním zaměření by se podíleli duchovní a laici.

Věnuješ se liturgice, což je obor, který po dlouhou dobu stál na fakultě trochu ve stínu jiných oborů. Kdo z Tvých učitelů Tě nejvíce ovlivnil? A jak sám vnímáš postavení liturgiky na současné fakultě i v současném životě naší církve?

Nejvýrazněji se do mého života vtiskl prof. David Holeton. Odborně mě nasměroval, naučil mě přemýšlet o liturgii a slavit ji s respektem k ekumenické křesťanské tradici i současnému životu lidí. Uvedl mě do celosvětového ekumenického akademického společenství, a tak mi pomohl vykročit z úzkého prostoru našich „domácích záležitostí“.

Liturgika (a praktická teologie obecně) je mezi ostatními teologickými předměty na HTF UK v současné době spíše „popelkou“. Větší zájem o ni projevují studenti

a studentky, kteří se ve svých církvích podílejí na životě jejich sborů a farností. Liturgie je tak pro ně již něčím, na co si „sáhli“, což je důležitá motivace k volbě předmětu a jeho studiu. Ke svým studentským pracím si většina studentů a studentek teologie volí spíše témata ze systematické teologie, dějin církve nebo bibliistiky. Nevím proč, liturgika to vše přeci spojuje ☺.

Studoval jsi rovněž v USA. Která tradice Tě tam nejvíce oslovila?

Tehdy jsem studoval v anglikánském teologickém semináři v Berkeley nedaleko San Francisca. Mým hlavním učitelem byl anglikánský liturgik Louis Weil, nikoli náhodou také učitel prof. Holetona. Takže jsem byl jeho něco jako akademický vnuk. Přirozeně mě tedy oslovila a trvale na mne zapůsobila anglikánská tradice, především způsob, jakým o věcech přemýšlí, jak stále vyvažuje úctu k autoritě Božího slova a respekt ke křesťanské tradici, jak oceňuje roli lidského rozumu a poznání při uvádění evangelia do lidských záležitostí, osobních, společenských, politických, hospodářských i ekologických. A v neposlední řadě to, jaké místo v duchovním životě anglikánů má liturgické slavení. Když se snažím v nějaké otázce zorientovat, můj pohled zpravidla míří právě k ní.

Musím ale také říci, že většinu nedělí jsem tam neslavil v anglikánském kostele, ale v pravoslavném v San Anselmo. Sloužil v něm kněz, jehož prarodiče pocházeli z východního Slovenska. Nesmírně vřele mne přijali a po několika nedělích pravidelně při bohoslužbě vzpomínali na mučedníka Gorazda (Matěje Pavlíka). Nicméně v semináři, kde jsem studoval, byla každý den společná modlitba ráno a večer, ve středu společné slavení eucharistie. Liturgicky jsem tedy zrál zde.

Často se tam vracím ve svých „myšlenkách i citech“.

Dlouhodobě se podílíš rovněž na práci církevní liturgické komise. Jak bys její činnost v posledních letech zhodnotil?

Vládo, k tomu bys možná mohl říci více Ty. V komisi jsi myslím déle než já ☺. Pokud vím, již delší dobu se nám z různých důvodů nedaří najít termín společného setkání. Myslím, že liturgická témata se mnohem více diskutují či řeší na diecézních platformách společné práce nebo v rámci přípravy společných celocírkevních bohoslužeb. Nejsem si jistý, zda je o nějakou zastřešující práci v podobě liturgické komise v současné době reálný zájem. Předpokládám, že důvodem může být i to, že se za současného stavu věcí od ní očekává spíše funkce regulatorní a preskriptivní, jak to ukázalo zadání církevním zastupitelstvem (zpracovat pravidla pro liturgická gesta v rámci Liturgie ČČSH). Osobně vidím její roli do budoucna spíše jako mediátorky, která s respektem k liturgické praxi jednotlivých diecézí dbá o důraz na potřebu liturgické jednoty v církvi, dojednává její základní rysy a kritéria a stará se o srozumitelnost a vztah naší liturgie k ekumenickému společenství. Doufám, že by tak získala v církvi přirozenou autoritu, která je ve věcech liturgického života potřebná, zejména v naší církvi. Předpokladem je ovšem přijetí zásady, že vše, co dělám, činím také pro druhé a s ohledem na ně.

Jak se Ti líbí současná liturgická tvorba církve?

Za poslední léta se mi podařilo shromáždit malý archiv písemných dokladů naší minulé i současné tvorby. Svůj archiv stále doplňuji a jsem vděčný za vše, co od bratří a sester z církve obdržím. Jsou to pro mě částečné doklady toho, jak v církvi liturgicky smýšlíme a přemýšlíme. Liturgie je ale z mého pohledu vždy primárně slavení. Bez účasti na něm není možné plné zhodnocení současné liturgické tvorby. Bohužel nemám

možnost se naproste většiny účastnit. K pozitivním i sporným prvkům v některých současných liturgických textech a pořádcích (a takové hodnocení je možné vždy jen z určitého úhlu pohledu) jsem se již dříve ústně i písemně vyslovil a svůj postoj zdůvodnil.

Naše církve o sobě vyznávají, že je církví liturgickou. Vnímáš v kontextu jejího současného života toto označení jako oprávněné?

Stává se církve liturgickou tím, že její slavení Božího stvoření, vykoupení v Ježíši Kristu a posvěcení Duchem svatým se pravidelně děje v jistém řádu (*ordo*)? Vidíme, že církve, které jsme my dříve označovali za nELITURGICKÉ, takový řád společného slavení spásy přijímají a rozvíjejí. Příkladem může být v jistém smyslu ČCE, Evangelická církev metodistická či Církev bratrská. Na základě některých setkání a rozhovorů jsem si uvědomil, jak obtížné může být osvojení liturgické „mentality“, bez které není možné liturgii slavit, a tak být „liturgickým“. Dokladem této zkušenosti mohou někdy být ekumenická bohoslužebná setkání, pro která je připraven společný liturgický pořad. Sledujeme text, v očekávaném okamžiku vyslovíme předepsaná slova a modlitby, držíme se instrukcí, ale způsob, jakým se to děje, může někdy postrádat některé důležité liturgické hodnoty (cit pro rytmus, ticho, společnou modlitbu, sdílené předsednictví, gesto, pohyb). Naše církve má, řekl bych, naprostou většinu vnějších znaků liturgičnosti, jak je vymezil již I. řádný sněm. Aby byla církví liturgickou, k tomu se musíme stále vzájemně vychovávat a kultivovat v rozhovoru a sdílení s ekumenickou liturgickou tradicí a současnou kulturou.

Pavle, děkuji za rozhovor a přeji Boží požehnání a vedení jak ve službě ve sboru, tak na fakultě. Pro Tvoji rodinu i rodinu sborovou.

VLADIMÍR HRABA

STAVBA CHRÁMU VÁCLAVA ŽĎÁRSKÉHO

Dopoledne 24. ledna 2020 byl Vašek převezen na druhý břeh ke svému nebeskému tátovi. Nebyl jen kněz, ale i písničkář, básník, prozaik a radostný služebník evangelia. Chtěl studovat konzervatoř, ale nepřijali jej, a tak nastoupil na brigádu do Synthesie Semtín, která se mu nakonec protáhla na 22 let. V polovině 80. let, kdy se zařadil mezi „psavce“ křesťansky orientované literární Skupiny XXVI, se marně pokoušel přihlásit se na teologická studia. Složil tedy alespoň zkoušky z teologického minima a začal působit jako laický kazatel naší církve. V téže době se seznámil s významnou pardubickou rodinou Vokolkových, s jejímiž členy ho pojilo přátelství. Díky pádu komunismu mohl být v červenci 1990 v pardubickém Husově sboru vysvěcen na jáhna a v roce 2003 v Novém Bydžově na kněze. Coby duchovní CČSH, se kterou nechtěl jako farářský synek mít v 15 letech nic společného, postupně sloužil v Přelouči a v Novém Bydžově. Napsal několik básnických sbírek a novelu plnou víry v člověka a naděje *Chemička, má láska*.

Václav se začal po světě rozkoukávat ve Vrchlabí, kde se 26. listopadu 1951 narodil do farářské rodiny. Dětství v České Třebové prožil s vlaky, které se staly jeho celoživotní láskou. Po středoškolských studiích nebyl přijat na konzervatoř a nastoupil coby brigádník do Synthesie Semtín. V období dospívání u něho vyvrcholil vzdor k institucionální církvi, která v jeho očích přestala plnit svou funkci. Ve fabrice jako dělník a provozní chemik nakonec prožil 22 let. Svě vzpomínky na tuto dobu zachytil v knize: *Chemička, má láska*.

Rozsahem útlé dílko vypravuje o „drobných lidičkách“ a jejich bytí v pardubické fabrice. Na první pohled by její čtenář mohl zapochybovat nad tím, jak souvisí „prazvláštní, chemií čpící svět“ mezi káděmi, kotli a sudy plnými chemikálií s kněžskou službou. Knihu totiž Václav Žďárský napsal až za časů svého farářování. Ale oni i chemičky mají své „nebe“, a možná je dokonce barevnější nežli to církevní, vždyť se v něm pohybují „podivuhodně zbarvení dělníci v rozžraných, polátaných, barvami zapráskaných modrákách“. Bratr

Václav, který zná a má pochopení pro lidské slabosti a člověčinu, čtenářům v knize dává nahlédnout do životů pábitelů a jurdivých postaviček ze Synthesie Semtín, mezi kterými prožil více jak dvacet let. Roky v opojení: „*Chlastalo se v hospodách, chlastalo se i v podniku...*“, kdy si i velký Vladimír Iljič Lenin „*sedl na zadek*“, a kdy strana přebudovávala „*obchůdky s devocionáliemi na veřejné záchodky*“. *Symbolika jasná: Směřujeme již ne k Bohu, ale do hajzlu!*“ Ale stejně tak roky, kdy nikdo z člověka nesejmul jeho zrození

Malá vzpomínka na bratra Václava

Ani v posledních dnech na nemocničním lůžku neztrácel bratr Václav smysl pro humor. Rád se smál, těšilo jej, když ostatním s ním bylo dobře. S nadhledem držel úsměv, častoval všechny okolo slovem, které neslo v sobě pozitivní stopu jeho laskavé duše. Když se s námi modlil z jeho srdce a úst vycházelo jen děkování, žehnání a chvály. Jedna z posledních jeho modliteb: „Děkuju ti, Pane, za život, který jsi mi dal. Děkuju za přátele, které jsi mi poslal do cesty, abychom mohli jít kousek spolu. Děkuju za lásku a blízkost. Prosím, žehnej všem, ať se těší ze života s tebou a zvládnou všechno těžký... Amen“
Díky za vše, Vendo...

PAVEL PECHANEC

pro světlo: „...po létech jsem se zase modlil, při čemž jsem zjistil, že tento způsob komunikace opravdu funguje. Díky Pavlovi (Ing. Pavel Kamp, laický kazatel Církve bratrské – pozn. autora) jsem pochopil, že opravdový život – to není jen čest práci, dřina a chlast.“

Na stránkách *Skupiny XXVI* směřování knihy čtenářstvu podkryl Václavův přítel, básník, šumavský „samotář“ a meteorolog Roman Szpuk: „Vaškův jazyk místy hraničí s drsností undergroundových tvůrců. V jeho krátkých prózách to občas zajiskří drsností, která tu není samoučelná, spíš ilustruje autorův až něžný vztah ke všem samorostům a podivínům, tak jak je představovalo prostředí chemičky. Jde vlastně o výstavu tváří, osudů, srdcí, postav, galerii, ze které si návštěvník odnáší hluboké pochopení a lásku k lidem. Autorovi žádná slabost není cizí. Dokáže přijmout kohokoliv, snad kromě těch „distingovaných“, vybranou mluvou oplývajících, svatými úsměvy zářících hajzlů.“ Neodepisuje však nikoho. Křesťanská naděje patří k Vaškovi neoddelitelně, jako schopnost dělat si legraci sám ze sebe a ze svých handicapů.“

Od 80. let začal Vaškův život nabírat nový směr. Životní změnu nastartovala událost, kdy málem zahynul pod projíždějícím vlakem. „Tam ke mně Bůh mluvil.“ Postupně seznával, že bez Boha si nevystačí a začal se rozhlížet, po které řece víry by se mohl ubírat. Nakonec zakotvil v Církvi bratrské v Pardubicích, což tehdy bylo velmi otevřené společenství, kde se hojně scházela mládež. Neshody se začaly objevovat až s příchodem kazatele Evalda Ruckého z vojenské služby. „On už mě začal štvát, přestože jsem ho ještě neznal. Všichni mluvili o tom, až se Evald vrátí, jak to v Pardubicích pozvedne. To bylo jako druhý příchod Pána Ježíše. Evald se vrátil z vojny a začal tam vše dirigoval. Všichni mu chystali byt. To by stálo za nějakou povídku. To bylo jak nějaké probuzení. Starý, mladý chystali byt. Evald tam jen

stál a dirigoval: „Ty přivezeš skříň, ty zajdi pro zrcadlo...“ A já jsem v tom také účinkoval a říkám mu: „Evalde, nemohl by sis pro to zrcadlo zajít sám? Já teď tady něco dělám.“ A on mi na to řekne: „Mne Duch svatý tímto nepověřil, já jsem tady od jiných věcí. Já jsem se našel a řekl jsem mu: „Mne teď Duch svatý sdělil, že mám jít domů.“ A sebral jsem se a šel jsem. Skončilo to tak, že si mě Evald zavolal na kobereček a řekl mi, že CČSH nemá právo na život a že nemůžu sedět na dvou židlích. Tak jsem slezl z té jejich.“

Trnitá cesta zpět do CČSH, v níž jeho otec sloužil od roku 1924, vedla přes faráře Antonína Jelínka. Poprvé se s tímto knězem, který na sebe dokázal „nabalovat“ mládež, setkal v Pardubicích, kde Tonda Jelínek konal ve sboru bohosloveckou praxi. V roce 1983 byl ustanoven v Heřmanově Městci, kde s početnou mládeží pořádá řadu akcí, jezdilo se na společné výlety, putovní tábory, přicházeli mezi ně i chartisté. Setkání mládeže tehdy začal navštěvovat také Václav. Atmosféra živého společenství jej oslovila.

Farář Antonín Jelínek stál také za prvním veřejným vystoupením Václava Žďárského coby písničkáře v rozhlase u muzikanta a písničkáře Karla Vepřeka. Později Václav přešaltoval od písniček k poezii. Napsal několik básnických sbírek (*Houpačka, Akční nabídka, Pták pokadil mi hlavu*), v roce 2018 mu díky hradecké diecézi vyšla zatím poslední sbírka básní pro děti *Boží ZOO* s ilustracemi profesorky Ivany Noble. Autorská čtení si Václav, dokud mu to nemoc umožňovala, sám doprovázel na piano. V polovině 90. let společně s kamarády – farářem Josefem Švehlou a Antonínem Míkem během jednoho dne natočil doma v bytě ze zhudebněných básní a textů autorské CD *Pyroman*.

Psaní bylo pro Václava ventilem, očištěním, soubojem o víru, či způsobem léčby – od roku 2001 se u něj začaly projevovaly

příznaky Parkinsonovy choroby. Poezii miloval pro „zkratku“, která na krátké ploše přináší zdroj k zamyšlení. Jeho dvorním vydavatelem byl Erwin Kuczkza, jenž dodnes drží samizdatovou edici *Louč*. Při jednom z našich setkání se Václav rozpovídal, kde nachází inspiraci pro psaní poezie. Jako příklad uvádí báseň *Mžení*: „Mží. Kněz v komži slouží mši. V kostele omšelém hlas šelem neuslyšíš. Venku mží do louží. V kaluži nebe dnes neuvidíš. V kostele omšelém láska mží do duší.“ *Tahle báseň mě napadla, když jsme šli kdysi dávno na vandr. Bylo to na Velikonoce. Na Velký pátek jsme vlezli do katolického kostela ve Žluticích. Mladý kněz tam sloužil úplně sám, tam nebyla noha. My jsme tam přišli, tři vandráci a on nám říkal: „Vy jste mně zachránili Velikonoce.“ Ale sloužil prostě. To bylo ještě za komunistů.“*

Psaní a hledání přivedly Vaška v roce 1985 mezi „psavce“ z křesťansky orientované literární *Skupiny XXVI*, která povstala na Silvestra 1982 v Jizerských horách na římskokatolické faře v Příchovicích, kde v té době sloužil P. Miroslav Šimáček. Skupinu, jež dostala označení číslovkou XXVI podle někdejšího kódu pro Řím v diplomatické poště, zakládali básníci Roman Szpuk, Pavel Kukul a Květa Brožová -Jankovičová. Roztodivní „psavci“ se v Příchovicích pravidelně scházeli minimálně čtyřikrát do roka. Od roku 1987 se rozrůstající uskupení Don Quijotů a „žebráků Božích“ pod silicím tlakem Státní bezpečnosti uchýlilo pod ochranu dalších dobrodinců na rozličných místech republiky.

Skupinu XXVI tvořili v druhé polovině 80. let zavedení autoři, jejichž verše by byly předkládány dětem na školách a diskutovali by o nich literární vědci. Vznikla stranou všech elit, a to jak elity disidentské, tak elity vládní. V zachovávaní poezie převažovalo u většiny sdílení nad sdělením. Jak naspali v úvodu k samizdatovému almanachu v roce 1987

jeho editoři: „*Chceme posílit znavené, ukázat na přehlížené, vyčistit obzor pro izolované. Chceme, aby plačící věděli, že se s nimi někdo směje. Pokud se nám to alespoň z části povede, budeme věřit, že tento sborník, vytvořený k oslavě Pána, splnil svůj účel.*“

Mezi desítkami „osamělých“ literátů, které nikdo nepovzbuzoval úctou ani pronásledováním, si Václav Žďárský našel několik přátel, z nichž k nejbližším patřili Roman Szpuk, Vlasta Martinová-Paulátová, Zbyněk Ludvík Gordon či bývalý evangelický farář Petr Pazdera Payne. Příchovická setkání monitorovala Státní bezpečnost, která měla na faře ukryto odposlouchávací zařízení. Václav Žďárský, který v 80. letech stále pracoval ve fabrice, však nebyl pro návštěvy Příchovic nikterak perzekvován.

Přesto dal režim i jemu pocítit, že jako dítě z farářské rodiny, není plnohodnotným občanem socialistické společnosti. Když se v polovině 80. let pokoušel přihlásit na teologická studia, bylo mu naznačeno, že na Husově československé bohoslovecké fakultě není vítán. Ani ho to vzhledem k panující atmosféře příliš nemrzelo. Po vnitřním boji složil alespoň zkoušky z teologického minima a začal působit jako laický kazatel CČSH. V té době jej přítel Zdeněk Martiš přivedl do rodiny pardubického tiskaře Václava Vokolka. Mohl tak poznávat ryzí víru Květy Vokolkové i tvůrčí život jejích bratrů, zejména malíře a sochaře Vojmíra, se kterým ho pojilo nejužší přátelství.

Už to vypadalo, že Václavova budoucnost zůstane spojena s kotlí a sudy plnými chemikálií, až přišel listopad 1989. „*Rozhodl jsem se, že si život zařídím jinak, že jsem ve fabrice vlastně docela spokojený. V té chvíli přišel rok 1989. A v roce 1990 na jaře jsme opravovali fasádu v Pardubicích na kostele a dole zastavilo auto. Vystoupil biskup Tuček a volal na mě, jak Ježíš na Zachea: „Václave, slez dolů, jestli chceš sloužit, tak mi to řekni hned!“ Tak jsem*

mu to řekl hned. Nějaké modlitby to tam nepřipadalo v úvahu... Tak jsem se ocitl zase ve službě.“ V červenci 1990 byl Václav v pardubickém sboru vysvěcen na jáhna a ustanoven duchovním v Přelouči. Po sedmi letech se stěhoval do Nového Bydžova. Kněžské svěcení obdržel mimo jiných od svého přítele, biskupa Štěpána Kláska v říjnu 2003. Vedle služby v Novém Bydžově v posledních letech působil rovněž mezi pacienty s Parkinsonovou chorobou. Smysl své farářské služby popsal Vašek lakonicky: „*Farář by měl dát lidem trochu naděje, nějakou perspektivu. Nejen když se daří, ale i do těch našich průserů. Teď ty spolupacienti, to je příklad. Pro mě je třeba důležité, že neskáčou z okna.*“ Druhým dechem dodal, že nejsilnější popud k naplňování naší lidskosti vyrůstá z Kristových slov: „*Amen, pravím vám, cokoliv jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili.*“ (Mt 25,45)

V souladu s tvůrci Otokarem Březinou, Františkem Bílkem či literárním kritikem F. X. Šaldou se v rozhovoru pro *Iniciály* hledač cesty k základům Roman Szpuk vyznal z potřeby přesáhnout se: „*Tvůrce musí postavit chrám a zaplnit jej vesmírem, Bohem či lidmi.*“ Vašek Žďárský tak činil s úžasnou trpělivostí, pokorou a ryzostí prostou pokrytectvím. Díky, budeš nám chybět.

MARTIN JINDRA

Děkujeme za Vaška Žďárského, který se stavěl k církvi dost skepticky, ale kterou tolik obohatil. Církev, která jej milovala a on miloval ji.

JANA WIENEROVÁ

KNIŽNÍ NOVINKY

První publikace vydavatelství Královéhradecké diecéze CČSH vyšla před 5 lety. Za tu dobu bylo vydáno 17 publikací s registračním číslem ISBN. Většinu publikací nabízí náš hlavní distributor Kosmas, dále Karmelitánské nakladatelství a prodejna Blahoslav. Všechny publikace (kromě vyprodaných) jsou k dostání v sekretariátu KH diecéze v Hradci Králové, blíže se s nimi můžete seznámit na <http://www.ccschk.cz/vydane-publikace/>.

Posledním vydaným titulem je publikace Pavla Pechance „*Pohyby duše*“. Publikace je zamýšlena jako podpurný text pro devět meditací. Biblické postavy zde naskýtají obraz a přiblížení devíti enneagramových zrcadel. Kniha může být čtena „běžným způsobem“, ale může být také spjata s ignaciánským rozjímáním nad Písmem. Toto rozjímání vyžaduje čas a námahu soustředění, nabízí krajinu duchovního světa, v němž smíte nacházet Boží dotek.

V tomto měsíci chystáme vydat reedici povídkové knihy „*Chemička, má láska*“ Václava Žďárského. Společně jsme s bratrem Václavem na tomto vydání začali pracovat loni. Bohužel se již nedočkal. Snad Vám knížka udělá radost.

POZVÁNÍ NA KRÁTKÉ SETKÁNÍ S VÝHLEDEM NA KRKONOŠE

Škodějov, místo, které vyvolává, jak se zdá, stále řadu emocí. Své první zážitky, ale také i nespokojenost s církví, tu prožíval i Karel Farský, I. patriarcha ČČSH. Jezdívával sem ve volných chvílích do rodné chalupy, aby pomáhal na rodinném hospodářství. Vypráví se historka, že když oral na chudém políčku, jakýsi kolemjdoucí jej politoval, že má těžkou práci, on pohotově odvětil: „Tady to ještě jde, mám

na starosti úhor mnohem náročnější...“ Církev je vždy jako pole neorané. Čas stále vše posouvá, mění a nikdy není hotovo. Naši nejstarší stále dojemně vzpomínají na ty časy, kdy kolem cesty nad pomníkem ve Škodějově zastavovaly řady autobusů. Věřící přijížděli z celé země, aby přišli při bohoslužbě vzpomenout zakladatele církve. Bralo se to samo sebou, na výlet se každý těšil, byla to radost.

Tak jako v jiných církvích i naše se vyprázdnila a dnes máme opačný problém. Nyní se spíš ptáme: „Bude Škodějov natolik zajímavý, aby to mělo cenu sem jet?“ Rada z nás si řekne: „Ve Škodějově už jsem jednou byl. Proč bych měl jezdit někam, kde počasí je jak na „Vystrkově“ nestálé, musím se podřídít připravenému zázemí i programu. Proč bych vlastně měl podniknout tuhle cestu?“ Nabídek báječných programů se pro danou sobotu urodí vždy mnoho. V naší církvi se pěstuje „lidovost“ a blízkost „v duchu“ doby. Je tedy na nás, zda si budeme chtít ve společenství sester a bratří připomenout v sobotu 13. června 2020 výjimečnou chvíli a s výhledem na Krkonoše trochu i slevit z našich nároků na pohodlí či z „bohatších zážitků“ někde jinde. Takže ráda bych Vám představila program letošního diecézního dne ve Škodějově – pouti do Škodějova. Ne proto, abych Vás lacině lákala, ale abych přiblížila možné setkání, které si klade za cíl přinést chvíle posily a povzbuzení.

Den zahájíme bohoslužbou, kterou povede biskupský sbor a kde zazpívá pěvecký soubor Canzonetta. Poté by mělo dojít ke slavnostnímu otevření naučné stezky. Škodějov je stále místo „nepolíbené“, tento krásný kout není příliš znám. Proto vznikla mimo jiné myšlenka připravit zde trvalejší odkaz – informaci i pro lidi

**CÍRKEV
ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ**

100 let

10.00 SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBA za účasti
PĚVECKÉHO SBORU CANZONETTA
* biblická škola pro děti, hry

11.30 otevření naučné stezky Karla Farského

12.30 Tomáš Kočko & orchestr,
zahradní slavnost s občerstvením

13.30 panelová diskuze

14.30 * Teátr Pavla Šmída

15.30 Jarda Svoboda & Přátelé člověka
* pro děti a dospělé kreativní dílny

16.45 ZÁVĚREČNÉ POŽEHNÁNÍ A VYSLÁNÍ na cestu

Škodějov – sobota 13. června 2020

Podpořeno z Fondu rozvoje KH diecéze a ÚR Církve československé husitské. www.cshhk.cz

z necírkevního prostředí, že JE proč sem zavítat. Postupně by kolem lesní kaple (na nemalých církevních pozemcích) měl vzniknout kulturně historický přírodní areál, otevřený veřejnosti. Na pozemcích původního vesnického sídla bude po etapách realizována řada děl a prací. Hlavním cílem navrhovaného areálu pak bude přiblížení významné osobnosti regionu a republiky Dr. Karla Farského širší veřejnosti s důrazem na vztah člověka k přírodě a se zaměřením na mladou generaci. Měla by zde vzniknout naučná stezka Karla

Farského, postupně meditativní i naučná stezka pro děti. Vše však záleží také na dotacích, na kterých realizace projektu závisí.

Před pár lety se mnohým líbila kapela Tomáš Kočko & orchestr, můžete se opět tedy na ni těšit. Nebo vás zaujme Jarda Svoboda & Přátelé člověka (částečně bývalé seskupení Trabandu). Také připravujeme setkání zajímavých osobností církve při panelové diskuzi.

Pro děti bude opět zajištěn program v podobě duchovní péče, her, kreativních dílen nebo Teá-

tru Pavla Šmída s divadelním představením. Občerstvení pro vás připraví firma S-catering Pavla Zikmunda, vítané budou ale i Vaše domácí delikatesy.

Během dne bychom měli přivítat poutníky po šestidenním putování a třeba se i sami projít po krajině, popovídat si, na chvíli se zastavit a zkusit se radovat z onoho okamžiku, který již zítra nezažijeme. Diecézní den je pro nás připraven – jak s ním naložíme, je již na nás. Budeme se s vámi těšit na viděnou. Za „realizační tým“

JANA PECHANCOVÁ

CHVÍLE VZPOMÍNÁNÍ

Dne 14. ledna Královéhradecká diecéze připravila setkání pro naše duchovní „věkem nejzkušenější“. Po pobožnosti slova, kterou připravila sestra Jana Wienerová, jsme se zaposlouchali do slov sestry emeritní biskupky Jany Šilerové. Poté se rozproutila rozprava a vzpomínky se odvíjely jedna za druhou. Setkání se účastnili manželé Böhmovi, Kukuczko, sestry Miluška Pellyová, Helena Salfická, Věra Říhová a Alena Naimanová. Nejstarším účastníkem byl bratr Bohumil Klásek. Takto se bratr v závěru modlil:

Hospodine, ty, který máš v péči všechny, kteří v tebe věří, i ty, kteří v tebe nevěří. Ty víš, jaká jsme církev. Ty znáš naše počátky. Ty víš, že mnozí by za ni i život dali a přesto zůstali věrni, i když někdy ona zklamala. I ona se musela přizpůsobit, aby ustála dějinné úsilí rudého klamu. Dej proto, abychom si vážili toho, že jsme si zachovali určitou čistotu víry. Že jsme nemysleli především na sebe, ale na ty budoucí, kteří přijdou po nás. Na naše děti, na naši mládež a Církev československá měla silnou mládež! Já sám jsem byl z nuselské mládeže... Naše církev prošla v roce 1948 prvním rudým křtem a odnesli to bratři a sestry z Národně soci-

alistické strany v mnohých našich náboženských obcích... A církev se ukázala jako věrná Pánu Bohu, že nebyla společenstvím, které se točí po větru, kam fouká.

Děkuji ti, že jsem v Církvi československé. Mám zde svůj domov, svoje místo jako její kazatel a hlasatel Božího slova. Děkuji ti za společenství sester a bratří našich kazatelských kurzů. Děkuji ti především, že mi církev dala výtečnou manželku. A děkuji ti, Pane Bože, že jsi mi posílal do cesty mnohé lidi, kte-

rých jsem si vážil právě proto, že byli zbožní a věděli, že to nejcennější v životě není jenom ten žvanc a to co mám na talíři, ale že záleží i na tom, jaké mám doma ovzduší, jak se umíme chovat jeden k druhému, jak vyrůstáme pod péčí Pána Ježíše. Děkuji ti za to, že jsem se mohl toho účastnit až do svého stáří. AMEN

Bratr Bohumil Klásek ve svých 89 letech ukončil svou pozemskou pouť ve středu 5. února 2020.

POUŤ DO ŠKODĚJOVA 2020

Co se Vám vybaví, když se řekne slovo pouť? Mně proběhnou hlavou tři různé asociace. Prvně klasická „socialistická“ vesnická pouť. Řetízák, houpačky, střelnice a písničky Michala Davida. Prostě pouť, jak z filmu Vesničko má středisková. Za druhé procesí věřících s monstrancemi a baldachýny jdoucí k poutní kapli někde za město. No a za třetí klasická pěší pouť na místa spojená s vírou. Třeba pouť do Santiaga de Compostela, na Říp či Sázavu.

V rámci oslav 100 let existence ČČSH bude i naše diecéze pořádat pouť. A to do Škodějova. Rodiště jednoho ze zakladatelů naší církve a prvního patriarchy Dr. Karla Farského. Pouť proběhne v sobotu 13. června 2020. Když jsem se tuto informaci dozvěděl, přemýšlel jsem, zda se zúčastním. Už jsem ve Škodějově byl. A byť je to krásné místo, tak samotná pouť mne moc neoslovila. Všichni přijedou auty (autobusy), proběhne bohoslužba pod otevřeným nebem, následuje občerstvení, nějaký koncert či přednáška a pak zase zpět do aut (autobusů) a hurá domů. Nebyla to akce, která by zapadla do mých představ o správné pouti.

Začal jsem proto přemýšlet, jak bych si pouť do Škodějova představoval. Kolotoče, houpačky a střelnice tam (doufám) nebudou. Průvod s monstrancemi tam (předpokládám) také nebude. Takže už zbývá jen třetí varianta. Jít pěšky. Se spacákem a krosnou na zádech vyrazit směr Škodějov.

Trasa bude následující:

Den	Start	Cíl	Délka trasy (km)
PO	Praha Dejvice	Brandýs nad Labem	27
ÚT	Brandýs nad Labem	Benátky nad Jizerou	22
ST	Benátky nad Jizerou	Bakov nad Jizerou	29
ČT	Bakov nad Jizerou	Turnov	31
PÁ	Turnov	Semily	18
SO	Semily	Škodějov	8
Celkem km			135

Jenže odkud? Vzhledem k tomu, že Dr. Farský je pohřben (urna je uložena) ve sboru v Praze Dejvicích, bylo snadné určit i místo startu. Půjdu od hrobu ke kolébce. Z Dejvic do Škodějova.

Asi všichni znáte tu situaci, kdy něco vymyslíte nebo si něco naplánujete, ale realizace pak trochu vážne. Občas vážne tak moc, že se nakonec nic nezrealizuje. A podobně by to asi dopadlo i s pěší poutí do Škodějova, kdybch se o ní nezmínil kamarádům u piva. Ti se toho chytli a prý že půjdu také. V tu chvíli nezbývalo, než oslovit bratra biskupa Pavla a začít pouť skutečně řešit a plánovat. A byť je možné, že to všechno byly jen silácké řeči u piva a nikdo z přátel nakonec nepůjde, vznikl plán oficiální pěší pouti do Škodějova.

Pouť bude šestidenní. Neboť sedmý den Bůh odpočíval, proto i my si odpočineme. Vycházet se bude od sboru ČČSH v Praze Dejvicích, kde by pouť začala bohoslužbou a požehnáním na cestu.

Denní trasy jsou plánovány do 30 km. Měl by tak být čas na prohlídku památek a zajímavých míst, která budeme míjet. Spát se bude ideálně někde na zemi ve sborech ČČSH ve vlastních spacácích na karmatkách. V době vzniku článku ještě nebyla řada věcí 100% domluvena, takže může dojít ke změnám a úpravám. O případných změnách budou zájemci o pouť zavčas informováni.

Řada věcí bude také záviset na počtu účastníků. Jinak to bude vypadat, když půjdu sám, když půjdu s pár kamarády a úplně něco jiného to také bude, pokud nás půjde 50 a víc.

Chtěl bych proto všechny, kterým se myšlenka pěší pouti do Škodějova líbí a chtěli by se jí zúčastnit, požádat, aby se závazně do 8. května 2020 přihlásili na emaily: skodejov2020@seznam.cz nebo dieceze.hradec@ccsh.cz. Dle počtu účastníků bude řešeno ubytování a další podrobnosti. Pouti zdar!

PETR HURYCH

Apartmány Pod Sjezdovkou

Rádi bychom se s vámi podělili o další zajímavé místo, kde se nachází penzion „Apartmány Pod Sjezdovkou“, který zakoupila a provozuje Královéhradecká diecéze. V okolí s výhledy

na Jeseníky, Ústeckoorlicko a Orlické hory se nachází mnoho zajímavých míst. Takzvanou Kamínkovou lesní cestou můžete vyjít na rozhlednu na Křížové hoře, trasa je vhodná i pro

děti. Další rozhlednou v okolí, která stojí za navštívení, je rozhledna na Suchém vrchu. Je přístupná autem, pěšky i na kole. Ze Suchého vrchu vede velké množství turistických tras. Nej-

známější je Jiráskova horská trasa, která Vás povede prakticky po celém hlavním hřebeni. Cesta, která spojuje nejkrásnější zákoutí Orlických hor, byla

vyznačena roku 1921 a pojmenována na počest spisovatele Aloise Jiráska. V okolí apartmánů je také množství cyklotras.

Pokud by vás sportovní aktivity přece jen unavily, můžeme doporučit vydat se na prohlídku několika muzeí. Nejbližší najdete ve městě Králíky, další v Letohradě nebo ve Velkých Losinách. Jedná se o muzea řemesel, papíru, regionu a zajímat budou i děti. V zimě v blízkosti apartmánů se nachází SKIPARK Buková hora. Tento areál je na evropské úrovni, raritou zde je jediná vyhřívaná čtyřsedačková lanovka v republice, která vás vyveze nejen na několik sjezdovek, ale i upravené běžecké trasy. Nabízí se

také možnosti relaxace a koupání na přehradě Pastviny nebo v termálních lázních ve Velkých Losinách. V okolí se dále nachází množství koupališť, rybníků, bazén.

Apartmány jsou dvou, tří, čtyřlůžkové s vlastním sociálním zařízením se sprchovým koutem a toaletami a vždy se samostatnou terasou (TV, Wifi). Každý apartmán má svou vybavenou kuchyň s lednicí a plotýnkovým vařičem. Parkování je zdarma přímo u objektu. V ceně ubytování jsou již zahrnuté lůžkoviny. Další informace najdete www.podsjezdovkou.com nebo na Facebooku. Obrátit se můžete také rovnou na správce Davida Štěpánka, 773 751 591.

Volná pracovní pozice

– správce rekreačního zařízení Betlém v Janských Lázních

Církev československá husitská nabízí pracovní uplatnění na plný úvazek v pozici správce rekreačního zařízení Betlém v Janských Lázních – www.betlempenzion.cz.

Kvalifikační předpoklady: organizační schopnosti, dobrá uživatelská znalost práce s počítačem, alespoň základní znalost anglického nebo jiného světového jazyka, technické dovednosti, aktivní přístup. Nabízíme: pracovní poměr na plný úvazek, ubytování, k pevné mzdě také variabilní složku ohodnocení dle dosažených výnosů, služební automobil, možné pracovní uplatnění i pro partnerskou dvojici.

Příhlášky s životopisem a vyjádřením motivace a zájmu o tuto pozici je možné zasílat na adresu personalistika@ccsh.cz do 15. března 2020. Pro více informací o pracovní náplni správce RZ Betlém lze kontaktovat Mgr. Petra Číška, ředitele IEP CČSH, petr.cisko@iepcsh.cz, tel: 734 390 575.

Stalo se...

Novoroční bohoslužby bývají v mnohých náboženských obcích milým začátkem nadcházejících setkávání v novém roce. Bohoslužby v nejvýše položeném místě Královéhradecké diecéze se konaly v Malé Úpě v kostele sv. Petra a Pavla. Zde pro návštěvníky hor, běžkaře i místní se tradičně na Nový rok otevírá nyní již obecní kostel. Letos ve slavnostní atmosféře za doprovodu kapely The Boom Beatles zcela zaplněný kostel zpíval koledy a další písně vánoční, lidé od bratra biskupa Pavla Pechance rádi přijali Večeři Páně.

2. ledna jsme se rozloučili se sestrou farářkou Alenou Nepi-

lou. Při slavnostních bohoslužbách 8. ledna 2020 jsme si připomněli den vzniku Církve československé (husitské), kázáním posloužil emeritní biskup Štěpán Klásek. Bohoslužeb se účastnili věřící z různých obcí diecéze – ze Žamberka, Nové Paky, Nového Bydžova, Hradce Králové... Duchovní a kazatelé se pak setkali při společném vikariátě, kde hlavním bodem byla přednáška archiváře Martina Jindry, který přednášel o výrazné osobnosti naší církve sochaři Františku Bílkovi, o cestě tohoto duchovního tvůrce a jeho rodiny do CČSH. 11. ledna před sto lety byla v kostele sv. Mikul-

láše v Praze vyhlášena Církev československá. Tyto okamžiky jsme si mohli společně připomenout při slavnostní bohoslužbě k výročí církve právě v sobotu 11. ledna 2020. V místech, kde historie na nás dýchla, byla velice slavnostní atmosféra, přijelo velké množství duchovních i laiků z celé ČR, promluvili zde zástupci ekumeny i vlády, bohoslužby přenášela Česká televize. Poté se průvod z kostela vydal na Staroměstské náměstí, kde za zpěvu hymny byla květina položena k památníku Mistra Jana Husa a na místě poprav 27 českých pánů. Den byl zakončen koncertem a projevy představitelů církví v Brožíkově sále Staroměstské radnice.

13. ledna se duchovní a kazatelé mohli setkat při biblickém semináři, který vedl Mgr. Jiří Lukeš, Th.D. na téma „Pavlova komunikace s římským sborem a vznik kánonu Pavlových listů“. Hned další den v zasedací síni diecéze se setkali duchovní věkem nejzkušenější. V neděli 19. ledna v kostele Mistra Jana Husa v České Lípě byla pokřtěna sestra Dagmar a biřmování z rukou bratra biskupa přijali Jan Květoslav Alois a Eva Dita. 24. ledna

si 100 let Církve československé husitské v Novém Městě nad Metují přišlo připomenout přes sto účastníků. V úvodu zaznělo duchovní slovo kazatele Církve bratrské Jakuba Škarvana, poté zazpíval Smíšený pěvecký sbor Kácov, na závěr bratr biskup Pavel Pechanec uvedl výstavu „Víra, naděje, láska“ s průvodním slovem o historii naší církve. Celým večerem provázela zdejší sestra farářka Petra Tamchynová. 29. ledna se zájemci mohli účastnit velice objemného semináře s lektorem Martinem Hakem, který nás učil umění vyprávění příběhů. Pro velký úspěch bychom rádi zopakovali. V pátek 31. ledna jsme se v Novém Bydžově rozloučili s bratrem Václavem Žďárským. 10. února se duchovní a kazatelé setkali při biblickém semináři s názvem „Projevy a důsledky Jákobova požehnání“, přednášel doc. Mgr. Jiří Beneš, Th.D. Dne 12. února byla ke 100 letům církve ve Sboru Dr. Karla Farského v Semilech uvedena vernisáž Víra, naděje, láska – počátek, vývoj a současnost CČSH. V pondělí 17. února jsme se v Hradci Králové rozloučili s bratrem farářem Bohumilem Kláskem.

V Roce lásky 2019 se některé NO rády připojily ke sbírce pro děti Dětského denního rehabilitačního stacionáře v Hradci Králové – bylo vybráno celkem 13 500 Kč. Každé úterý v Hradci Králové od 18 hodin probíhá Křesťanská meditace u Ambrože, kde doprovázejícími jsou bratři Pavel Pechanec a Miroslav Kappl.

mosty

Královéhradecké diecéze CČSH

Čtvrtletník

1/2020

Ročník IV

Registrace

MK ČR E 22824
ISSN 2570-5431

Vydává

Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání:

1 / 1. 3. 2020

Kontaktní adresa

Královéhradecká diecéze CČSH
Ambrožova 728/3
Hradec Králové 500 02
IČ: 62695720
dieceze.hradec@ccshk.cz
tel.: 778 520 955
<http://www.ccshk.cz/>

 Královéhradecká diecéze CČSH

Redakční rada

Jana Wienerová
Kateřina Havelková
Štěpán Klásek
Lada Kocourková
Miroslava Mlýnková
Erika Oubrechtová
Pavel Pechanec
Jana Pechancová
Vladislav Pek
David Smetana
Aleš Toman

Odpovědná redaktorka

Jana Pechancová

Sazba & tisk

Tiskárna H.R.G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH

Některá setkání v diecézi

- 9. 3.** diecézní katedra, Jaroslav Kmenta; 17 hodin Hradec Králové
- 25. 3.** diecézní katedra, Jiří Vogel; 9.30 hodin Hradec Králové
- 8. 4.** obnova slibů duchovních; 10 hodin Hradec Králové
- 9. 4.** Zelený čtvrtek – pesachové večere
- 10.–13. 4.** Velikonoční svátky
- 28.–29. 4.** synoda duchovních KH diecéze, 9.30 hodin Janské Lázně
- 1. 5.** 100 let Církve československé husitské – slavnost pro zvonohru s vernisází výstavy Víra, naděje, láska; 17 hodin Hradec Králové
- 8.–10. 5.** Setkání rodin s dětmi; Janské Lázně
- 22.–24. 5.** Setkání mládeže
- 31. 5.** Svátek světél – Letnice; 17 hodin Hradec Králové
- 5. 6.** Noc kostelů
- 5. 6.** Vernisáž výstavy Víra, naděje, láska; Nová Paka
- 13. 6.** Pouť do Škodějova

Meditace u Ambrože – každé úterý; 18 hodin Hradec Králové

víra interaktivní
naděje putovní
lásk výstava

*počátek, vývoj a současnost
Církve československé husitské*

*A tak zůstává
víra, naděje, láska –
ale největší z té trojice je láska.
(1 K 13, 13)*

100 let

**Církve československé husitské
slavnost pro zvonohru
SBOR KNĚZE AMBROŽE v Hradci Králové
1. KVĚTNA 2020 v 17 hodin**

- **KONCERT** Královéhradeckého smyčcového kvarteta
- **100 LET CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ**
– slovo patriarchy církve Tomáše Butty
- **VERNISÁŽ VÝSTAVY VÍRA–NADĚJE–LÁSKA**
uvede biskup Královéhradecké diecéze Pavel Pechanec
- **PŘÍBĚH ZVONOHRY** – zvonář Petr Rudolf Manoušek,
zvonohráč Radek Rejšek, emeritní biskup Štěpán Klásek

MINISTERSTVO
KULTURY

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

Podpořeno z Fondu rozvoje Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
a Ministerstvem kultury ČR. www.ccshhk.cz